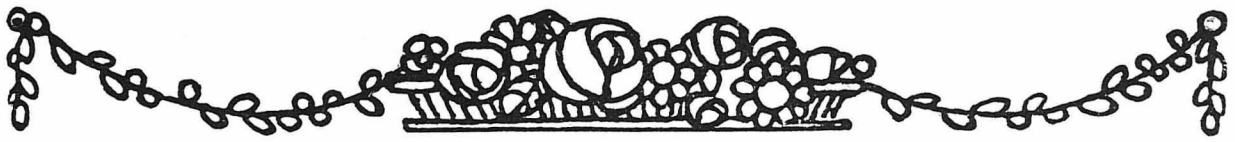

ΙΔΕΩΔΕΙΣ ΒΑΣΙΛΕΙΣ

Η ΖΩΗ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ

Ἡ ἁπλότης τοῦ Μ. Φρειδερίκου. Ἡ ὀλιγάρκειά του. Ὁ... μισθούλης του! Τὰ μπαλωμένα του πουκάμισα!... Τὸ ἑτοιμόρροπο ἁμάξι του! Ἡ ὑπόθεσις τοῦ μυλωνᾶ. Πῶς ἐδιώχθηκαν οἱ ὑπουργοὶ ἀπ' τὸ παλάτι μὲ κλωτσιὲς καὶ ραβδισμούς!... Ἡ ταμπακέρες καὶ τὰ σκυλλιὰ τοῦ Βασιλέως. Ὁ λιποτάκτης γρεναδιέρος. Ἐνῶ οἱ Βερολινέζοι ἐπερίμεναν νὰ τὲν ἀποθεώσουν ὡς νικητὴν καὶ τροπαιοῦχον, ὁ Βασιλεὺς ἐδούλευε!...

Ὁ Φρειδερῖκος ὁ Μέγας τῆς Πρωσσίας ὑπῆρξεν ἀπὸ τοὺς πειὸ ἐπιφανεῖς βασιλεῖς ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία. Γιὰ τὴν ζωή του ἔχουν γραφεῖ παρὰ πολλά. Τ' ἀνέκδοτά του εἶνε ἄπειρα, ἐνδιαφέροντα καὶ χαρακτηριστικά. Ἐξ αὐτῶν δημοσιεύουμε ἐδῶ μερικὰ ποὺ εἶνε τὰ κυλύτερα καὶ ἐντελῶς σχεδὸν ἄγνωστα.

Ὁ Φρειδερῖκος ἀντιθέτως πρὸς ὅλους τοὺς ἄλλους βασιλεῖς τοῦ αἰῶνος του ἦταν τρομερὰ ἐχθρὸς τῆς πολυτελείας, τῆς σπατάλης καὶ τῆς ἐπιδείξεως. Ἔπερνε ἀπὸ τὸν ἐπιμελητή του τακτικὰ γιὰ τὰ ἔξοδά του, ἕνα μικρὸ ποσὸν χρημάτων—εἶδος μισθοδοσίας δηλαδὴ—ποὺ τὸ εἶχε ὁρίσει αὐτὸς ὁ ἴδιος! Σ' ὅλη του δὲ τὴ ζωὴ δὲν... προέβη στὴν παραμικρὴ αὔξησι τοῦ μισθοῦ του αὐτοῦ. Ἠρκεῖτο στὰ ὀλίγα. Δὲν πῆρε ποτὲ οὔτε μιὰ πεντόρα παραπάνω ἀπὸ τὸ ποσὸν ποὺ εἶχε ὁρίσει γιὰ τὸν ἑαυτό του ἀρχικῶς. Στοὺς μαγείρους του ἐπλήρωνε ἕνα ὡρισμένο ποσὸ γιὰ κάθε φαγητὸ ἢ γλύκισμα ποὺ σερβίριζαν στὸ τραπέζι του.

Ἡ γκαρνταρόμπα του ἦταν ἡ φτωχότερη ἀπὸ τὶς γκαρνταρόμπες ὅλων τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ στρατοῦ του. Δὲν περιεῖχε παρὰ μόνο τὴ μεγάλη του στολή, δυὸ φορεσιὲς καθημερινῆς χρήσεως, δυὸ ἄλλες φορεσιὲς βελούδινες καὶ μισὴ ντουζίνα πουκάμισα! Καὶ ἡ τεσσερες φορεσιές του ὅπως καὶ τὰ πουκάμισά του ἦταν γεμάτες ἐπιδιορθώσεις καὶ μπαλώματα!

Στοὺς σταύλους του εἶχε μόνο δύο ἅμαξες ὁ Λουδοβῖκος 14ος εἶχε 400!... — μιὰ μικρὴ γιὰ τοὺς ὑπασπιστάς του καὶ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῆς ἀκολουθίας του καὶ μιὰ μεγάλη παμπάλαιαν καὶ ἐντελῶς σαθρὰν γιὰ τὴν προσωπική του χρῆσι.

Ὅταν κομμιὰ φορὰ ὁ ἐτιμελητής του τοῦ ἔλεγε ὅτι ἡ ἅμαξά του εἶχε ἀνάγκη ἐπισκευῆς, ὁ Φρειδερῖκος ἔκανε μιὰ χειρονομία ἀδιαφορίας καὶ ἔλεγε:

— Νὰ τὴν ἐπισκευάσουμε;.. Μὰ δὲν τὴν βλέπετε λοιπόν;... Αὐτὴ θὰ ζήσῃ περισσότερο ἀπὸ μένα!

Ἔτσι ὁ δυστυχὴς ἐπιμελη ἡ, ἐπλήρωνε ἀπὸ τὶς δικές του ἀποδοχὲς γιὰ τὴν ἐπισκευὴ τῆς ἁμάξης τοῦ βασιλέως του!

***

Ὁ Φρειδερῖκος ἦταν ἀμείλικτος, ἀδέκαστος, ἄτεγκτος στὸ ζήτημα τῆς δικαιοσύνης.

Ἕνα μυλωνᾶς εἶχε κάποτε μιὰ δίκη μὲ κάποιον γνωστὸ εὐγενῆ καὶ ἐπειδή, φυσικά, δὲν εἶχε τὰ μέσα τὴν ἔχασε. Τότε κατέφυγε στὸν βασιλέα του. Ὁ Φρειδερῖκος διέταξε νὰ ἀναθεωρηθῇ ἡ ὑπόθεσις καὶ ἀνέθεσε σ' ἕναν ἀπὸ τοὺς ὑπουργούς του νὰ ἐξετάσῃ καὶ νὰ κρίνῃ ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ εἶχε δίκηο. Ἀλλὰ καὶ τὴν φορὰ αὐτὴν ὁ μυλωνᾶς ἔχασε τὴν δίκη. Ὁ Φρειδερῖκος ὅμως δὲν εἶχε καὶ μεγάλη ἐμπιστοσύνη στοὺς ὑπουργούς του. Γι' αὐτὸ ἀνέθεσε συγχρόνως τὴν ὑπόθεσι τοῦ μυλωνᾶ καὶ σὲ τρία πρόσωπα τῆς ἀπολύτου ἐμπιστοσύνης του. Τὰ πρόσωπα αὐτὰ παρακολούθησαν μὲ προσοχὴ ὅλη τὴν ὑπόθεσι κ' ἐβεβαιώθηκαν πὼς τὸ δίκηο ἦταν μὲ το μέρος του μυλωνᾶ. Κέρδιζε ὅμως τὴν δίκη ὁ ἀντίδικός του εὐγενής, γιατὶ κατέβαλε διάφορα μέσα κατὰ τὴν ἐκδίκασιν τῆς ὑποθέσεως. Ὅλα αὐτὰ ἔγιναν γνωστὰ στὸν Φρειδερῖκο ὁ ὁποῖος ἐκάλεσε μιὰ μέρα στὸ παλάτι τοὺς ὑπουργοὺς καὶ τοὺς δικαστάς ποὺ εἶχαν δικάσει τὴν ὑπόθεσι κ' ἐκεῖ μπροστὰ στοὺς αὐλικούς του τοὺς ἔβρισε σκαιότατα!... Κατόπιν ἔβαλε τοὺς ὑπηρέτες του καὶ τοὺς ἔδιωξαν μὲ κλωτσιὲς καὶ ραβδισμοὺς ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι!...

***

Ἡ ἀγαπημένη διασκέδασις τοῦ Μ. Φρειδερίκου ἦταν τὸ φλάουτο. Ἔπαιζε φλάουτο θαυμάσια...

Ἐπίσης ἡ πολυτέλειά του συνίστατο σὲ δυὸ συλλογὲς ποὺ διατηροῦσε. Μιὰ συλλογὴ ἀπὸ ταμπακέρες καὶ μιὰ συλλογὴ ἀπὸ σκυλλιά. Εἶχε ἐν ὅλῳ 1500 ταμπακέρες ἐκ τῶν ὁποίων τὶς 600 τὶς εἶχε κληρονομήσει ἀπὸ τὴν μητέρα του. Εἶχε ἐπίσης 30 σκυλλιά, τὰ ὁποῖα διατηροῦσε μέσα στὸ παλάτι, καὶ ὑπεραγαποῦσε.

***

Ὁ Φρειδερῖκος ἦταν ὄχι μόνον καλὸς βασιληᾶς ἀλλὰ καὶ καλὸς στρατιώτης. Γι' αὐτὸ ἐκτιμοῦσε πολὺ τοὺς ἀνδρείους καὶ τολμηροὺς ἀξιωματικοὺς καὶ στρατιώτας.

Κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ ἑπταετοῦς πολέμου, τὸν ὁποῖον ἐκέρδισε στὸ τέλος, ἀλλ' ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε καταστρεπτικώτερος κι' ἀπὸ τὴν μεγαλείτερη ἧττα του, ἐσημειώθηκαν στὸ στράτευμά του πολλὲς λιποταξίες. Μιὰ μέρα τοῦ παρουσίασαν ἕναν γρεναδιέρο ποὺ τὸν εἶχαν συλλάβει τὴ στιγμὴ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ λιπυτακτήσῃ. Ἦταν ἕνας καλὸς στρατιώτης ποὺ ποτὲ του δὲν εἶχε δώσει ἀφορμή, στοὺς ἀνωτέρους του.

— Γιατὶ θέλεις νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃς; τὸν ρώτησε ὁ Φρειδερῖκος.

— Μεγαλειότατε, ἀποκρίθηκε ὁ γρεναδιερος, τὰ πράγματα πᾶνε πολὺ ἄσχημα!...

Ὁ βασιληᾶς, σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ κ' ἔπειτα εἶπε:

— Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι δὲν πᾶνε καὶ πάρα πολὺ καλὰ τὰ πράγματα, ἀλλὰ περίμενε λίγο ἀκόμη. Θὰ δώσουμε ἄλλη μία μάχη καὶ ἂν τὰ πράγματα δὲν καλιτερέψουν τότε θὰ φύγουμε μαζύ...

Ὁ γρεναδιέρος ἔμεινε καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἔγεινε ὁ πιστότερος στρατιώτης τοῦ Βασιληᾶ του.

***

Ὁ Φρειδερῖκος ἦταν ἐγθρὸς τῆς ἐθιμοτυπίας. τῶν τελετῶν καὶ τῶν ἑορτῶν.

Ὅταν τελείωσε ὁ ἑπταετὴς πόλεμος, ὁ λαὸς τοῦ Βερολίνου ἔκανε μεγάλες προετοιμασίες κ' ἔστησε θριαμβευτικὲς ἀψῖδες γιὰ νὰ ὑποδεχθῇ τὸν νικητὴ βασιλέα του.

Ὁ Φρειδερῖκος ὅμως, ὅταν τὰ ἔμαθε αὐτά, μεταμφιέστηκε, ἔφυγε κρυφὰ ἀπὸ τὸ στράτευμα, γύρισε στὸ Βερολῖνο καὶ ἐπεδόθηκε στὶς ἀσχολίες του, ἐνῶ ὁ λαὸς τὸν ἐπερίμενε στὶς πύλες τῆς πόλεως ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ!...

ΤΑ ΑΠΡΟΟΠΤΑ

ΟΤΑΝ ΧΑΝΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΤΟ ΠΑΝΤΑΛΟΝΙ ΤΟΥ;...

Ἕνας καλὸς εἰσοδηματίας ποὺ κατοικοῦσε σὲ μιὰ μικρὴ καλύβα τῆς Νορμανδίας ἔγεινε τελευταῖα ἥρως μιᾶς διασκεδαστικῆς περιπετείας. Ὁ εἰσοδηματίας αὐτὸς ἀποφάσισε νὰ ἐπισκεφθῇ μιὰ γειτονικὴ πόλη, ὀνόματι Μπανιόλ. Πῆρε λοιπὸν τὸ σιδηρόδρομο κι' ὅταν ἔφτασε στὸ σταθμὸ μιᾶς διαμέσου πολεως ὅπου θἄλλαζε τραῖνο, κατέβηκε νὰ κάμῃ ἕναν περίπατο, γιατὶ ἔμαθε ὅτι τὸ ἄλλο τραῖνο θὰ περνοῦσε ἀπὸ μισὴ ὥρα. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν εἶχε καμμιὰ δουλειὰ ὡς τότε, γιὰ νὰ περάσῃ τὴν ὥρα του, πῆγε καὶ ξαπλώθηκε πάνου στὰ χορτάρια τοῦ γειτονικοῦ λειβαδιοῦ. Ἔπειτα ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα ἀνέβηκε στὸ τραῖνο ποὺ ξεκινοῦσε. Ἐνῶ ἡ ἁμαξοστοιχία προχωροῦσε ὁ ἐπιβάτης ἄρχισε νὰ κρουγάζῃ σὰ δαιμονισμένος.

Χιλιάδες μηρμύγκια εἶχαν γεμίσει τὰ ροῦχα του τὴν ὥρα ποὺ τὰν ξαπλωμένος στὰ χόρτα κ' ἐπειδὴ ἦταν μόνος στὸ διαμέρισμα ὁ εἰσοδηματίας ἔβγαλε τὸ πανταλόνι του κι' ἄρχισε νὰ τὸ τινάζῃ ἀπὸ τὴν πόρτα. Ἔξαφνα τὸ πανταλόνι τοῦ ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια κι' ἔπεσε στὸ δρόμο. Φαντάζεστε τώρα τὴν ἀμηχανία τοῦ δυστυχισμένου. Στὸν ἀκόλουθο σταθμὸ οἱ κυρίες βλέποντας ἕναν ἄγνωστο ποὺ ζητοῦσε νὰ κρυφτῇ κάτω ἀπὸ ἕνα κάθισμα τρόμαξαν κι' ἔβαλαν τὶς φωνὲς νομίζοντας ὅτι ἔχουν ἀπέναντί τους κανέναν τρελλό. Ὁ σταθμαρχης ἔτρεξε τότε καὶ ὡδήγησε τὸν ἄτυχο ἐπιβάτη ποὺ ἐξακολουθοῦσε νὰ διαμαρτύρεται μέσα σὲ μιὰ κάμαρη ὅπου καὶ τὸν ἔκλεισε. Κατόπι ζήτησε τηλεφωνικῶς πληροφορίες ἀπὸ τὸ σπίτι του κι' ὅταν ἔμαθε ὅτι εἶχε νὰ κάνῃ μ' ἕναν εἰρηνικὸ εἰσοδηματία τοῦ δάνεισε ἕνα πανταλόνι του καὶ τοῦ ἀπέδωκε τὴν ἐλευθερία του!...

— Δὲν ἐγκαταλείπουμε τὶς ἡδονὲς παρὰ μόνον ὅταν τὶς ἀηδιάσουμε.

— Ἡ εὐτυχία ἢ ἡ δυστυχία τῶν γηρατείων δὲν εἶνε συχνὰ παρὰ ἡ περίληψις τῆς περασμένης ζωῆς μας.